Księga druga

Wierni Kościoła łódzkiego

1. W świetle nauki Soboru Watykańskiego II Kościół jest wspólnotą, w której każdy wierny aktywnie współdziała z Chrystusem w dziele zbawienia (por. CL 55). Cały Lud Boży dzięki sakramentom chrztu i bierzmowania stanowi "święte kapłaństwo" (1 P 2, 5) zwane kapłaństwem powszechnym lub wspólnym. Chrześcijanie świeccy wcieleni przez chrzest w Chrystusa sprawują właściwe całemu Ludowi Bożemu posłannictwo w Kościele i świecie (por. KK 31).

2. Specyfiką powołania i posłannictwa świeckich jest to, by żyjąc wśród świata i spraw doczesnych, szukali Królestwa Bożego przez zajmowanie się sprawami świeckimi po myśli Bożej (por. KK 31; CL 9). Muszą jednak pamiętać, że ich świadome zaangażowanie w przemianę świata powinno w sposób istotny wiązać się z żywym uczestnictwem w życiu samego Kościoła. Są więc aktywnym podmiotem, a nie tylko przedmiotem i odbiorcą działań Kościoła. Płynie stąd konieczność ścisłej współpracy świeckich i duchownych. Zarówno duchowni, jak i świeccy winni uznać, że są sobie wzajemnie potrzebni (por. CL 22).
Odpowiedzialność na płaszczyźnie wiary, połączona często ze współdecydowaniem, wyraża się przez działanie, głównie poprzez udział w życiu publicznym Kościoła.

3. Specyficznym, a zarazem podstawowym zadaniem wiernych świeckich jest ewangelizacja i uświęcanie świata (por. DA 7; CL 46). Pierwszą płaszczyzną społecznego i chrześcijańskiego zaangażowania katolików świeckich jest małżeństwo i rodzina (por. CL 40). Innym właściwym polem aktywności świeckich chrześcijan jest "szeroka i bardzo złożona dziedzina polityki, życia społecznego, gospodarczego, dziedzina kultury, nauki i sztuki, stosunków międzynarodowych oraz środków przekazu społecznego" (EN 70). W tych dziedzinach katolicy mogą i powinni w imię dobra wspólnego podejmować współpracę także z niekatolikami.
Zaangażowanie laikatu w życie Kościoła winno przejawiać się w aktywnej działalności na rzecz parafii, instytucji kościelnych, stowarzyszeń i ruchów katolickich.

4. Kościół powszechny realizuje się i uobecnia w poszczególnych kościołach lokalnych. Szczególnym darem dla Kościoła partykularnego są instytuty życia konsekrowanego, które realizują właściwy sobie charyzmat. Za pośrednictwem stosownych struktur w Kościele lokalnym instytuty życia konsekrowanego, wyrażają komunię, która je z nim łączy i poszukują płaszczyzn wspólnego apostolskiego działania w jego ubogaceniu (por. DZ 2; VC 46-47, 53).

5. W Starym Testamencie, mimo że Bóg wybrał cały naród i uczynił go "ludem świętym, królewskim kapłaństwem", powołał tylko pokolenie Lewiego do służby liturgicznej. Podobnie z woli Jezusa Chrystusa w Nowym Testamencie tylko niektórzy spośród Ludu Bożego powołani są przez Boga i Kościół do specjalnego posługiwania w dziele zbawienia. Otrzymują je przez osobny znak łaski, ustanowiony przez Chrystusa łącznie z Eucharystią, podczas Ostatniej Wieczerzy. Ten znak łaski Bożej, polegający na włożeniu rąk przez Biskupa i odmówieniu modlitwy konsekracyjnej obejmuje trzy stopnie: episkopat, prezbiterat i diakonat. Biskupi, prezbiterzy i diakoni, pozostając nadal członkami kapłaństwa powszechnego, otrzymują więc w sposób nowy i inny "co do istoty, a nie stopnia tylko" udział w kapłaństwie Chrystusa (KK 10), aby służyć "budowaniu Ciała Chrystusowego" (KK 8) zarówno w jego widzialnej strukturze, jak i w rozwoju życia duchowego.
Prezbiterzy misję swoją mogą wypełnić tylko w zjednoczeniu z biskupem i w łączności z innymi prezbiterami (por. DK 7). Są obrońcami prawdy Bożej przed fałszywymi doktrynami: mają zatem obowiązek stałego pogłębiania swojej formacji zarówno intelektualnej, jak też ludzkiej, duchowej i pastoralnej (por. DK 9, 19; PDV 3).

1. Duchowieństwo

a. Formacja seminaryjna

Art. 61. Formacja kandydatów do kapłaństwa w Wyższym Seminarium Duchownym Archidiecezji Łódzkiej dokonuje się w oparciu o aktualnie obowiązujące przepisy prawa powszechnego, Konferencji Episkopatu Polski i normy zatwierdzone przez Arcybiskupa.

Art. 62. Wszyscy wierni należący do Kościoła łódzkiego, choć w różnym stopniu, w zależności od pełnionych w nim funkcji i zadań, są współodpowiedzialni za formację seminaryjną.

Art. 63. Zasady dzielenia odpowiedzialności wiernych za formację w Seminarium ustala Arcybiskup w porozumieniu z właściwymi gremiami archidiecezjalnymi.

Art. 64. Szczególną odpowiedzialność za formację seminaryjną ponoszą wszyscy przełożeni, ojcowie duchowni, spowiednicy i wykładowcy, którzy swe zadania wypełniają w oparciu o misję udzieloną im przez Arcybiskupa, zachowując z nim pełną jedność co do zasad określających formację alumnów.

Art. 65. Formacja w Seminarium realizuje się zgodnie z sześcioletnim programem zatwierdzonym przez Arcybiskupa. Ten program należy tak aktualizować, aby uwzględniał znaki czasu oraz odpowiadał wymogom i potrzebom zmieniających się warunków, w jakich Kościół łódzki wypełnia swoje apostolskie zadania.

Art. 66. Formacja do kapłaństwa rozpoczyna się i pogłębia w domu rodzinnym kandydata do służby Bożej. Dlatego należy troszczyć się o duszpasterską opiekę nad rodzinami kleryków oraz tych osób, które ujawniają w swej postawie oznaki powołania do życia kapłańskiego.

Art. 67. Cała wspólnota parafialna, jako miejsce rodzenia się i dojrzewania powołań kapłańskich, w szczególności zaś duszpasterze, mają obowiązek we właściwy sobie sposób wspomagać wychowawców seminaryjnych i samych alumnów w należytym realizowaniu programu formacyjnego.

b. Stała formacja kapłanów

Art. 68. Największą odpowiedzialność za własną formację ponosi sam kapłan, jednakże nad stałą formacją kapłanów w Kościele łódzkim czuwa Arcybiskup, którego w wypełnianiu tego zadania wspomaga Archidiecezjalna Rada Stałej Formacji Kapłanów.

Art. 69. Stała formacja jest niezbędnie konieczna do coraz lepszego rozeznawania i wypełniania misji pasterskiej, dlatego kapłani bez względu na wiek i warunki życia powinni osobiście, korzystając z różnych środków, nieustannie troszczyć się o pogłębianie każdego wymiaru własnej formacji.

Art. 70. Formacja ludzka wymaga ciągłego rozwijania w sobie wrażliwości na potrzeby innych, umiejętności prowadzenia dialogu z każdym człowiekiem oraz doskonalenia kultury osobistej.

Art. 71. W centrum duchowej formacji kapłana powinna być codzienna celebracja Eucharystii. Niech zachowuje on też wierność w sprawowaniu Liturgii godzin i niech wypełnia różne formy osobistych praktyk religijnych.

Art. 72. Każdy kapłan obowiązany jest co roku uczestniczyć w rekolekcjach zamkniętych. Rekolekcje kapłańskie powinny trwać przynajmniej trzy pełne dni. Zaleca się przede wszystkim udział w rekolekcjach organizowanych przez Archidiecezję. Z rekolekcji odprawionych poza Archidiecezją należy przedłożyć Kurii pisemne potwierdzenie.

Art. 73. Wszyscy duchowni mają obowiązek brać udział w skupieniach ogólnodiecezjalnych, np. w Dniu Modlitw o Uświęcenie Kapłanów. Kapłani pracujący w duszpasterstwie mają obowiązek uczestniczyć w dekanalnych dniach skupienia organizowanych sześć razy w roku przez dziekanów i dekanalnych ojców duchownych; inni kapłani - w skupieniach dla nich przewidzianych.

Art. 74. Owocne wypełnianie posługi kapłańskiej wymaga dobrej znajomości doktryny Kościoła, dlatego kapłani powinni dbać o sumienne i systematyczne studium teologii oraz innych dyscyplin kościelnych.

Art. 75. Kapłani mają obowiązek starać się o coraz lepsze rozeznawanie rzeczywistych potrzeb wiernych oraz poszukiwać właściwych i bardziej przydatnych form wypełniania posługi pasterskiej. Z tej racji kapłani